

Петя Дубарова

Посвящение

В студените нощи, когато пиян
сънят се търкаля на моя таван,
когато луната тъмнее от грях,
когато увисва над мен моя страх,
обесен на острия ръб на нощта,
подавам ти своята бледа ръка –
на теб – непознатия – смугло красив,
потаен и питомен, жаден и див,
едва деветнайсет години живял,
а всичко опитал и всичко видял,
подвластен на никого, ничий, сам свой,
но тръгнал към мене и истински мой
и падал по пътя си, плакал, грешил,
но нежност момчешка за мен съхранил.
Ръката ми – властната – жадно поел,
единствено с мен ще си толкова смел!
Ела! Ще измием луната от грях!
Ще хвърлим трупа на умрелия страх,
ще пеем с тътнежния корабен глас
на морската нощ във добрия Бургас.
А после, когато тя тръгне назад
и слънцето бликне над нас благодат,
мечтата надрастнал, усмихнат, смутен,
ще тръгнеш реален до мен в моя ден!

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Аз и морето“, издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5991>]